

MANICA KOMANOVA:

Po blagoslovljeni ogenj ...

župnik Gregor... Davno že počivaš v mali kapelici tam sredi šentviškega pokopališča in vendar te še vedno vidim. Vidim, kako si na veliko soboto zjutraj, visok in čestit, stal za cerkvijo s škropilnikom v roki in blagoslavljal ogenj, ki se je dvigal iz kupa posušenih vencev in druge navlake, ki jo je nanese skupaj cerkovnik, ko je snažil pokopališče.

Otroci smo že čakali z lončki in komaj je župnik napravil poslednji križ, smo kar treščili h gorečemu kupu, napolnili lončke z žerjavico ter se, kot bi trenil, razbežali na vse strani.

Da smo bili tako urni, smo imeli svoj vzrok. O, pa še kako tehten vzrok!

Pri nas namreč mora dobiti na veliko soboto vsaka gospodinja nekaj blagoslovljene žerjavice. In kdor jo ji prinese, dobi pomarančo ali par piruhov, nekaj cvenka ali kar si že bodi. Čim bolj se je kdo podvizal, tem več gospodinj je obletel in tako seveda tudi več dobil. Odtod taka urnost med nami.

Škerbinov Francelj — oh, ta šmentani dolgin — ta je v tekanju navadno odnesel rekord. To vam je bil samogolten fant. Vse je hotel imeti sam. Nam drugim pa je zavidal slednji darek. Toda — prišla je kazen.

Na veliko soboto je bilo in ravno smo si tam za cerkvijo polnili lonce z žerjavico. Francelj je bil seveda prvi in jo je ubral kakor zajec. Merkonova šepasta Jerica je gledala za njim tako otožno, da se mi je zasmilila v dno srca. Tisti trenutek bi ji bila rada dala vse. Pa kaj, ko nisem premogla drugega kot lonček žerjavice.

Francelj je medtem že pridrvel do Lovrenčeve gostilne in kar treščil v vežo. Slučaj pa je hotel, da je Lovrenčeva mati prav tisti trenutek nesla polno skledo močnika skozi vežo. Francelj se je zaletel v mater s tako silo, da ji je skleda z močnikom padla na tla, obenem pa se je tudi Franceljnu lonček z žerjavico izmuznil iz rok ter se na grčavih tleh razbil na drobne kosce.

Komaj se je Lovrenčeva mati opomogla od prvega strahu, je segla pod peč po oklešček. Seveda je Francelj ni čakal. Nato je hitela na prag, a tudi na cesti ga ni bilo več videti. Izginil je ko kafra, ta bedrač.

Ravno tedaj pa je prišepala po cesti Jerica. Lovrenčeva mati, ki jo je prva jeza že nekoliko minevala, je poklicala Jerico k sebi, vzela od nje žerjavico ter jo obilo obdarila s piruhi.

Francelj pa je tisto leto zaradi svoje zavisti in samogoltnosti ostal brez piruhov. In pred Lovrenčevo mater si potem ni upal nikoli več.

Kako bodo letos „Zvončkarji“ obročili pisanice.

